

עין משפט
גר מצוה

מקלקל נמי מייחב ור' יהודה יש לדרקדק דפטור מדתנן ב' הכל כליש (שם ד' קסב:) ומיימי בסמוך דמחט של די (מומר) ליעול דה את הקור דמשמע ליה להש"ס דאמיא ככולי עלמא כי הדיא דשליה שם (ד' פט.) דאמר' אבל מוהבא מחמת חסרוו כים אפילו ר' שמשון

ור' שמעון אים ליה מלאכה שאינה זריכה לגוסס פטור עליה. בפרק
המנאנטי (שם ד' ג:) גבי המוציא את המת במטה: מהו שישעא שלי.
ביד לאביו אם נתחייב אביו דדיו ואו מלקות: ואחר מי הסיור. תקללו
ויהביהם את בניהו והלא כל ישראל הזהירו על הכאת בנייהם ועל

(א) נשבת קה: קו: קמח:
 כריתות כח: (ב) ביק מו:
 (ג) כחכות לכ: מכות ט:
 (ד) יבימות כב: ושינ:
 (ה) נשם קח: (ו) ביק ער:
 זימ סב: חגיגה טו: יבימות
 (כז: א) ומשפטים פמח:
 (ח) נשבת לה:
 (ט) דף מב: (י) דף פו:
 (כ) ונשי היטוב תוס' יומא
 יט: דמ' מי אילכ ותוס'
 דמ' ח: דמ' ע:

ו. אֱלֹהִים לֹא תִקַּל
וְנָשִׂיא בְעַמְּךָ לֹא תֹאדָר:
שְׁמוֹת כָּבֵד בּוֹ

[illegible]

חוץ ממספר הגדול יומם של מחרישה
 ומנח ליה דמורה ר' שמעון בה אלף
 משמע ליה דנכסמחא דהסם מודי כ"ד
 היכא דלף משכח פלוגתא וקילין ר' ע
 יהודה מחייב במלכא שמינה צריכה
 לגופא לא אפשר למישרי מחט על יד
 לטול בה את חט הקקן אי לאו משום
 פטורא ליה מתקן במחורה פטור
 ואע"ג דלמחר" ב' כירה (שם דף
 מה.) דשמואל במלכא דהסם צריכה
 לגופא פטור לא כרבי יהודה וצ"ע ספק
 אכל (כריתות דף ט"ז) ממיק ר"י אליבא
 דשמואל הנח למיעוקות הוייל ומתקלקל
 במחורה חייב לאו משום פטורא דמח
 הכי לשמואל אלף אליבא דמחן
 דמחייב קמחר ומתע דבשיליה האורג
 (שם דף ק.) אמר שמואל כל פטורי
 דשבת פטור אכל אסור לבר מחי
 תלת דפטורי ומותר המפסי מורסא
 ומנח לן דפטור ומותר דמחן מחט
 של יד (ומחר) לטול בה את הקקן
 ומתשרי לטול פטור ש"מ דקסבר
 ומתקל במחורה פטור דמטעם מלכא
 שמינה צריכה לגופא לא שרינא דלא

[illegible]

ורבי שמעון האמר מילאבא שאניה וכו'. הא דקיימא לן הלכה כר' שמעון בגרידה לאו שגגת סקילה היא דאי עביד חרין הוי כולאחר מ: דלמיתא שלישי פ' ירידה (שם דף מ: ושם) ועוד דלמיתא ירידה לגופה ועוד דלמיתא לר' יהודה כל אין מתכוין דלא פסיק רישא פטור מדאורייתא דלא הוי מלמכת מחשבת וכן משמע ביומא (דף לז:) גבי עשיות דלמיתא לירוף דרבנן פ' הי האל משום דלמין מתכוין ולא הוי מלמכת מחשבת

המשפטים אלה שמקרא אחד מפסיק ביניהם: **אִי הָיָה כְּנוּ נָמִי**. דהא לא כמידי אזהרה במקלל אביו אלא במקלל חברו שאביו בכלל עמך כפ' ד' מיתות (לעיל ד' טז); דרב פנחס משמיה דרבנא במסכת חגיגה בכוף חומר בקדוש: **במקוים**. הראוי להמקיים ולא זה שנמנה דינו: חידו

ובכן מוכח בהכרח ¹⁰דהמכבד והמרבך דהא רבנן דסבירא להו כרי יהודה דבדר שאין מתכוין ופטרי אפילו ישוה גומות וכן בפרק ספק הבל (ברכות ד.) דהמעטק שאינו מתכוין למלאכה פטור כ"ש דהא דאילו מתכוין אלף לגרירה ולא דמייב כר' יהודה בכריתות נמתכוין לכבות את העליונות והוכערו התחתונות מאליהן היינו התם שמתעורר פטור משום דליה רריה לגופה ולא בעי מלכתא משאבת אהיינו משום דלא הוי מלכתא משאבת דכרובה שאליה פרק קמא ותלה בשבת את המלכות עצמו הו"ל ראינו דם חצור חמבר מרבך לאו משום דליהו פסיק רישיה דהא שרי לר' שמעון לכתולה וימות דבדר מועט מייחיד משום בונה דלאסכת ¹¹ ויגדלה ופוקסת וימות משום דבניס דלבר האסור היינו משום דאי מכנה בלא מתכוין (רי"ט) דבדר שאין מתכוין כבר לה כר"ש ותמלסה בזה רריה לגופה הי"ד שרי דבר שאין מתכוין דשרי (דף מ"א:) גבי מיחס קולה וי"ל דהא דלמקרינן שאין קון ופילונו משום דמיישינן כשמחיל ויכל ק"ל אבל שאר דבר שאין מתכוין דלא פסיק רישיה הוא שרי אריה ¹² אריה לגופה דהסבר מהלל בתורה פטור:

משום דהו פסקי רישיה וחשיב מלאכה מחשבת כיון שידע שיפטר ר' שמעון מחייב מקלקל בהכערה ומקלקל דמיפטר בשאר מלאכה דמיפטר (דף י.) מכלל דבהכערה לא מיישיבין והא דשריין לנעול לר' ה"ט משום דאינה צריכה לגופה ור' אליעזר דמחייב טעמא (ב) במכבד אלא חשיב תיקון לציבדן ולרבידן כעין ור' אבחי' בלא חשואת ר' אבא פ"ט פ"ט (פסא דף יז.) דהו שני לנעול נר הדוקלא בשבת א"י אינה צריכה לגופה היא ומיהו חימה דהא לשמאל קאמר צפרק לגופה סבר לה כר' יהודה וכיון דסבר כר"י במלאכה שאינה צריכה לשמירה לתת לתוכו מים להפסיק אפי' שיעור לרצף דהוה ליה שגגה להסיר שמא דלא סגי א"י הוה פסקי רישיה וליא יתה וליטול הוה בשבת מודה שמואל אפי' דמחייב במלאכה

ופיק מפן יוסף כיון דליתו מלווה להכותו ומשמע כמון דלפי
 במסכתין זו ללחא ואפי' דלון מזהרין מן הדין הני מילי להקשות
 ומסכתין זו ללחא ואינו יושא ושמה גלוי מילתא בעלמא הוא
 והאמר רב ששת בישא וכו' מימא דכפ' החובל וניק רב ששת
 עא והכא פריך בפשיטות ויש ספרים דגרסינן והאמר רב ששת
 ליהרב ועוד מאי קמ"ל רב ששת מתנימין היא בפרק החובל
 לא ליהרב קאי מיהו אלא כל רב מימא (אם לא) היא דכרי רב ששת
 רב בפרק אין קני המדור (ו' לה: סא) דליבעא לן הכהו הכהו
 דרב ויבוע דאמר בפרק קמא דקדושין (דף כג: וסא) הני כהני
 עבדין ושלמי דידן עבדי: **הכהו הכהה שאין בה וכו'** מימא
 מימיה נפקא לן אהרהר למכה אביו כדליתא כפסרי וירושלמי:
 שירול

הכנו הוא באחד. רצוה ללמד מכאן אזהרה למכה אציו דלא
 ציוא ליהרג נפקא לן אזהרה לבנו דחייב דמוקו לה רב חסדא
 ומיהו קשה היכי אתא בנו בקל וחומר מאחר כיון דאחר פטור
 דפן יוסף מיייר אפי' בכנו אע"ג דרענעס יכנו ולא מיייר כטוב
 (שם) וכו' עיי' ר"א רבא ב' ממל ביסור יסן ומת מהו ולא יאסר
 ביסור יסן חייב ולא גרס ומת ולא נהירא דמה עינן יסן ליוא
 (המבינים את הישן חייב ור"מ גרים והאמר רב ששם ביסור חייב וא
 בפרק החובל למיטעט היא צעיו דמי האי גוואל אשכחן כגדל
 שלוחי דידן או שלוחי דשמיא ולא מייתי הסם דכרי רב הוגא בבר
 שלוחי דרמחמא נינהו רבא שלוחי דידן מי יאיבא מיהו דאנן לא מצי
 אשמיא ליה ר"א יוסף ואלא לזכורת מיתת כ"ד או מצי